

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 515/2025-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Veselým, Mierová 1, Veľký Krtíš, proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tdo/61/2024 a jeho uznesení z 20. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 5. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tdo/61/2024 a jeho uznesením z 20. novembra 2024. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť všeobecnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha priznania náhrady trov svojho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5T/8/2021 z 19. augusta 2022 uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona, za ktorý bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, na ktorého výkon bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň bol sťažovateľovi uložený ochranný dohľad v trvaní 1 roka, zhabanie zaistených peňažných prostriedkov a povinnosť nahradiť poškodenú spôsobenú škodu.

3. Proti prvostupňovému odsudzujúcemu rozsudku sťažovateľ podal odvolanie, ktoré Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 4To/149/2022 z 12. októbra 2023 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

4. Dovolanie sťažovateľa v tejto trestnej veci podané z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Trestného poriadku najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 3Tdo/61/2024 z 20. novembra 2024 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ sa v prevažnej časti ústavnej sťažnosti venoval predovšetkým rozsiahlemu opisu skutkových okolností stíhanej trestnej činnosti, za ktorú bol napokon odsúdený, a to v snahe preukázať, že sa žiadneho trestného činu nedopustil, ale išlo o občianskoprávnu (civilnú) záležitosť. Zopakoval tiež argumentáciu, ktorú uplatnil v konaní pred súdmi prvého a druhého stupňa.

6. Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu uviedol, že toto považuje za arbitrárne. Dovolací súd podľa neho dovolanie odmietol formalistickým spôsobom bez toho, aby sa vecne zaoberal uplatnenou právnou argumentáciou. Výklad podmienok prípustnosti dovolania v rozhodnutí je podľa sťažovateľa svojvoľný, neodôvodnený a v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou. Konajúci súd svojím rozhodnutím vytvoril právnú neistotu, keďže sa neodôvodnene odchyľil od svojej vlastnej judikatúry. V zásade sa len stotožnil so skutkovými a s právnymi závermi okresného súdu a krajského súdu.

7. Bez akejkoľvek ďalšej (podrobnejšej) argumentácie sťažovateľ vytkol najvyššiemu súdu neprihliadnutie na opodstatnenosť námietky, že vzhľadom na zmenu Trestného zákona a Trestného poriadku by už konanie sťažovateľa nemohlo byť posudzované ako obzvlášť závažný zločin. Je tak zrejmé, že právne posúdenie zisteného skutku, ktorý bol predmetom obžaloby, bolo nesprávne. Podľa názoru sťažovateľa malo na základe dovolania dôjsť v kontexte zmien v trestnom práve k zrušeniu rozhodnutia krajského súdu.

8. Sťažovateľ zastáva tiež názor, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je arbitrárne, pretože bez vykonania dôkazov svojvoľne vykladá zákonné hľadiská relevantné pre posúdenie návrhu na obnovu konania, v ktorom súd bez vykonania dokazovania, ešte k tomu nad rámec zákonných oprávnení daných zákonom, posudzoval nové dôkazy, čím vybočil z medzí vyplývajúcich z čl. 2 ods. 2 ústavy.

9. Napokon znova bez podpory primeraného odôvodnenia sťažovateľ tvrdí, že v danom prípade súd absolútne nerešpektoval obsahlu judikatúru pri rovnakých, resp. obdobných situáciách, ako aj pri opakovaní rovnakých podmienok pri výpočte výšky náhrady trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tdo/61/2024 a jeho uznesením z 20. novembra 2024, ktorým bolo podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté dovolanie sťažovateľa.

11. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že jeho ústavná sťažnosť nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti. Bez potreby bližších doktrinálnych záverov k označeným právam sťažovateľa konštatuje, že v ústavnej sťažnosti chýba konzistentná argumentácia, z ktorej by sa dalo vyvodiť, ako napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a postup jeho vydaniu predchádzajúci porušuje označené základné práva sťažovateľa.

13. Aj napriek právnenému zastúpeniu sťažovateľa a rozsiahlosti ústavnej sťažnosti (postavenej na skutkovom opise veci a citáciách zákonných ustanovení, ustanovení ústavy a judikatúry ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva) táto neobsahuje žiadnu ústavnoprávnu argumentáciu. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sa obmedzuje iba na konštatovanie jeho arbitrárnosti, neodôvodnenosti a formalistického odmietnutia dovolania bez toho, aby sa konajúci súd vecne zaoberal uplatnenou právnou argumentáciou. Avšak akékoľvek konkrétne skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné tieto závery považovať za opodstatnené, sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol. Nie je zrejmé, na akú konkrétnu argumentáciu dovolací súd nereagoval a v čom mala spočívať jeho svojvôľa. Rovnako z ústavnej sťažnosti nevyplýva, od akej (ktorej) svojej vlastnej judikatúry (ustálenej rozhodovacej praxe) sa najvyšší súd neodôvodnene odchyľil a v čom mal spočívať formalizmus odmietnutia dovolania. Absentujú tak reálne indície, ktoré by čo i len signalizovali neprípustný zásah najvyššieho súdu do označených základných práv sťažovateľa, ktoré okrem iného bezprostredne ani nešpecifikoval najmä vo vzťahu k základným právam obsiahnutým v čl. 48 ods. 2 ústavy.

14. K námietke uvedenej v bode 7 odôvodnenia tohto rozhodnutia (týkajúcej sa novelizácie trestných kódexov) je potrebné uviesť, že z ústavnej sťažnosti ani k nej pripojených príloh vôbec nevyplýva jej uplatnenie sťažovateľom v dovolacom konaní a taktiež zo strany sťažovateľa absentuje minimálna obligátna argumentácia prípadnej relevantnosti takejto námietky.

15. Výhrady v bodoch 8 a 9 odôvodnenia tohto rozhodnutia sa javia ako absolútne nenáležité. Vo veci sťažovateľa nešlo o konanie o návrhu na povolenie obnovy konania a konflikt nespočíval ani vo výpočte výšky náhrady trov konania. Ide o argumentáciu bez akéhokoľvek kontextu.

16. Ústavný súd považuje za žiaduce dať do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Kritika právnych záverov všeobecných súdov pri poskytovaní ochrany „zákonným“ subjektívnym právam účastníkov konania musí mať v ústavnej sťažnosti nevyhnutné prepojenie na základné práva a slobody sťažovateľa, a to nielen na úrovni návrhu na rozhodnutie vo veci samej, ale aj v rovine odôvodnenia ústavnej sťažnosti (III. ÚS 463/2018). Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania.

Návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavno-právne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014 a i.) (pozri tiež napr. I. ÚS 478/2022, I. ÚS 150/2023).

17. Absencia kvalifikovaného odôvodnenia tak predstavuje nedostatok, ktorý bráni ústavnému súdu považovať ústavnú sťažnosť za dostatočne odôvodnenú.

18. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy ani výzva na odstránenie týchto nedostatkov návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na ich kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty (m. m. I. ÚS 155/2019).

19. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že označené nedostatky zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na perfektnosť základných náležitostí návrhu slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 576/2020).

20. Keďže predmetná ústavná sťažnosť neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešpondujúci s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd ju odmietol pre nespĺnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

21. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu